

med Arbejdskraft, opgive de enkelte Arbejders Nationalitet og Hjemsted. Jeg er ikke ganske vis paa, om man ikke her kræver saa meget, at det kan blive meget vanskeligt for Arbejdsgiverne, selv med den bedste Villie, at imødekomme Loven, vel at mærke, fordi jeg tror, det i mange Tilfælde er ret vanskeligt at konstatere, hvor Hjemstedet egentlig er, for saa vidt man ved Hjemstedet forstaaer mere end Nationalitet. Af de Bøger, som disse fremmede Arbejdere have, vil det i mange Tilfælde være umuligt at faa selve Hjemstedet konstateret. For Resten er det ogsaa umuligt at konstatere, om den Bog, de bringe med sig, er deres egen eller ej. Det skulde være sært, om ikke en Mængde af disse Bøger, som de fremmede Arbejdere have bragt med sig som et Slags Bevis for, at de vare fra det Sted, de angave, ikke ere deres egne. Jeg tager neppe fejl, naar jeg siger, at adskillige af de Arbejdsgivere, som i en Aarrække have haft fremmed Arbejdskraft i deres Tjeneste, have gjort denne Erfaring. De paa-gældende Arbejdere selv bryde sig fejl om disse Bøger. Dersom de en skønne Dag stikke af, lade de ganske rolig deres Bog ligge, og saa hapse de en Bog, hvor det kan træffe sig, og sige, at det er deres Bog. Det vil derfor i mange Tilfælde være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for Arbejdsgiveren at opgive, hvor vedkommende Arbejders Hjemstavn er, for saa vidt der forlanges mere end Nationalitet. Man bør, synes det mig, i det hele ikke forlange mere i en Lov, end der er Mulighed for at opfylde. Jeg henstiller dette til nærmere Overvejelse og velvillig Eftertanke af dem, som i Praksis have haft med de fremmede Arbejdere at gøre. Der er her en Vanskelighed, som mulig kan afstedkomme Fortræd, hvor man ikke har tilsigtet det.

Med Hensyn til det Krav, der stilles til Arbejdsgiveren i § 8 i Sygdomstilfælde, maa jeg give det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard) Ret. Det slaar neppe til, hvad den ærede Ordfører sagde, at Kravene afdæmpes meget for Arbejdsgiverens Vedkommende derved, at han kan forsikre de fremmede Arbejdere i en anerkendt Sygekasse. De anerkendte Sygekasser ville formodentlig ikke tage imod disse fremmede Arbejdere. Dertil kommer, at man i ethvert Fald ikke giver Arbejdsgiveren nogen som helst Ret til at paa-lægge vedkommende fremmede Arbejder at underkaste sig Lægeundersøgelse; og det fordrer de anerkendte Sygekasser jo,

de fordrer en Lægeattest. Dertil kommer endvidere, at saadan noget som Vaccination slet ikke har fundet Sted, hvorfor man ogsaa, navnlig overfor de polske Arbejdere, frygter, at de kunne faa Kopper. Man kan altsaa ikke med Sikkerhed gaa ud fra, at Arbejdsgiveren kan benytte den Anvisning, Lovforslaget giver ham, til at sikre sine Arbejdere i en anerkendt Sygekasse. Det er egentlig noget, som kun staaer paa Papiret; i Virkeligheden har det ikke hjemme noget Sted. Jeg indrømmer ganske vist, at kunde man gaa hen til de anerkendte Sygekasser og sige det samme, som man kan sige i Kraft af Ulykkesforsikringsloven, vilde jeg ikke her nære nogen Betænkelighed. Man kan lade saa og saa mange Arbejdere forsikre uden Lægeundersøgelse, saa overfor Ulykkestilfælde kommer man nok i Orden. Men naar man ikke har Ret til at kræve, at de anerkendte Sygekasser skulle optage disse Arbejdere, er det et meget stort Forlangende, der stilles til vedkommende Arbejdsgiver. Der staaer da egentlig kun tilbage at fordrer af vedkommende Arbejdsgiver, som indforskriver fremmed Arbejdskraft, at han ved indtrædende Sygdomstilfælde skal dække rent personligt de Udgifter, som ellers kunde falde det offentlige til Byrde. Fordi Arbejdsgiveren er i det Tilfælde at skulle indføre fremmed Arbejdskraft, skal han bære disse Udgifter.

Dersom det var saadan, at vedkommende Arbejdsgiver ønskede fremmed Arbejdskraft fremfor dansk Arbejdskraft, vilde det være fuldstændig berettiget at træffe en saadan Bestemmelse, men jeg giver det ærede Medlem fra Svendborg fuldstændig Ret i, at naar man raaber paa eller atter og atter taler om, at det er for at faa billig Arbejdskraft, man indfører fremmede Arbejdere, og at det er for at holde Prisen nede, er det fuldt ud en Misforstaaelse. Det ærede Medlem fra Svendborg har Ret i, at det ikke er nogen billig Arbejdskraft, man faar paa denne Maade, og man kan føje til, at det sandelig i de allerfleste Tilfælde heller ikke er lysteligt at have denne fremmede Arbejdskraft. Det var meget behageligere, om de danske Arbejdere vilde paatage sig Udførelsen af dette Arbejde. Jeg tror, det vilde være til Gavn for de danske Arbejdere og til Fornøjelse for Arbejdsgiverne som Helhed.

Nu er Forholdet saaledes, at Arbejdet skal og maa udføres, og at Arbejdsgiveren dertil maa søge fremmed Arbejdskraft. Derfor synes jeg, man ikke er berettiget